

ser, er der ikke noget i den bestaaende kirkelige Lovgivning, som kunde hindre Kvinders Adgang til kirkelige Embeder. Men der er noget helt andet, man maa være klar paa, og det er, at vor Kirke er bundet aldeles principielt til Skriften som Lov og Norm, og jeg tvivler ikke paa, at hvis dette Forslag gennemføres, vil man i en Række kirkelige Kredse komme i den allerstærkeste Bevægelse ud fra den Forstaaelse, som der fra gammel Tid er i Kirken, af et bestemt Skriftord, 1ste Kor. Kap. 14 V. 34, at Kvinden skal tie i Kirken. Jeg deler ikke den Opfattelse af dette Skriftord, men jeg mener, man maa regne med, at saadan er Forholdet, og man maa regne med, at der jo fra gammel Tid er en uhyre stærk Uvillie mod, at Kvinderne kommer til at forvalte Sakramenterne. Man maa ogsaa regne med, at der i saa Henseende er et Spørgsmaal, der har spillet en meget afgørende Rolle gennem Tiderne, navnlig i Oldkirkens Dage, Spørgsmaalet om gifte og ugifte Kvinder, og at der navnlig har været en stærk Uvillie mod at lade gifte Kvinder træde ind i kirkelige Tjenestestillinger, og selvfølgelig ganske særlig med Hensyn til Sakramenternes Betjening. Jeg kunde tænke mig, at hvis denne Lov blev gennemført, saaledes at man uden videre regnede Kvinders Adgang til præstelige Embeder som hørende under den, vilde allerede dette kunne give Anledning til Konflikt med det biskoppelige Embede, og jeg mener unægtelig, at det vilde være uheldigt, om der under de nuværende Forhold blev rejst en Kirkekamp. Men jeg er i alt Fald ganske overbevist om, at dette vilde føre til en meget stærk Bevægelse blandt Lægfolket.

Der er en anden Side af Sagen, som forekommer mig at være af afgørende Betydning. Det er den Maade, hvorpaa man vil gennemføre denne Reform fra det højtærede Ministeriums Side. Her foreligger et Lovforslag, som paa et meget vigtigt Omraade berører de indre Forhold i Kirken, uden at det ses af Bemærkningerne til Lovforslaget, at Sagen i mindste Maade har været, jeg vil ikke en Gang sige behandlet i Kirkeministeriet, men har været forelagt Biskopperne, overhovedet været gjort til Genstand for en kirkelig Udtalelse. Det forekommer mig at være et eklatant Brud paa den Borgfred, som den højtærede Kirkeminister i øvrigt loyal har gjort sig til Talsmand for at overholde. Og jeg maa tilstaa, at jeg kan ikke, og mit Parti heller ikke, gaa med til, at denne Sag gennemføres i dette Om-

fang, medmindre der sikres os, at vi faar Sagen undersøgt fra kirkelig Side. Dette Spørgsmaal maa paa en eller anden Maade henvises til kirkelig Behandling og da selvfølgelig først og fremmest til Biskoppernes Drøftelse. Det forekommer mig saa meget mærkeligere, at Sagen fremmes paa denne Maade, som jeg senere paa Dagen skal til Møde i det teologiske Fakultet, hvor vi skal behandle en Forespørgsel fra den højtærede Kirkeminister, som blandt andet angaar netop dette Spørgsmaal. Det forekommer mig at være en højst mærkværdig statslig Praksis, at man henvender sig til en Institution og spørger om dens Mening om et Spørgsmaal, og samtidig har man fremsat Lovforslag om det her, hvilket altsaa eventuelt kan gennemføres, forinden Svaret foreligger.

Jeg maa altsaa sige, at trods min personlige Stilling kan jeg ikke gaa med til denne Fornyse, der direkte vil berøre de indre Forhold i Kirken, uden at Kirken er hørt, og med Hensyn hertil er mit Parti enigt med mig.

Birek: Naar Spørgsmaalet er, om man bør give en vis Klasse eller Art af Mennesker visse Rettigheder, er der to Ting, man skal gøre sig klart. Den ene er, om vedkommende Klasse som Klasse gennemsnitlig egner sig til det. Den anden er, om der indenfor den kan findes enkelte Individider, der egner sig. Derfor kan det f. Eks. godt tænkes, at man besvarer Spørgsmaalene om, hvorvidt Kvinderne skal have Valgret, og hvorvidt de skal have Valgbarhed, forskelligt. Man kan mene, at de nuværende Forhold taler imod, at Kvinderne som Gennemsnit faar Valgret — ja, de Herrer maa ikke se, det er ikke længere end 7 Aar siden, det konservative Parti havde den Anskuelse —, og dog kan man samtidig mene, at de bør have Valgbarhed, idet man anerkender, at der iblandt dem kan være enkelte udmærkede Individider, som vilde være i høj Grad en Pryd for Rigsdagen — det gælder selvfølgelig *the present ladies*. Jeg har derfor altid været en Ven af Kvindernes Valgbarhed, medens jeg maaske altid har stemt imod Kvindernes Valgret, og det er meget logisk.

Naar vi nu ser paa Kvinders Adgang til Stillingen som Embedsmænd, maa den bedømmes paa samme Maade. Vi maa spørge os selv: Er der Kvinder, som egner sig til at udfylde store Embeder i Staten? Dertil maa svares ganske bestemt Ja. Der